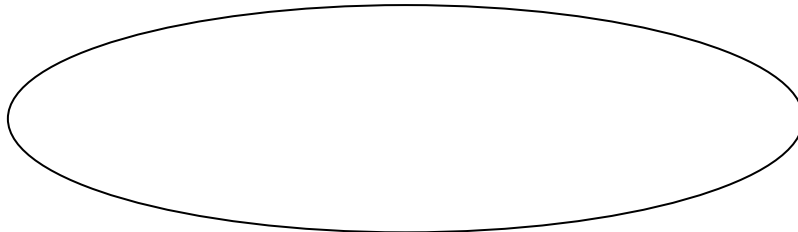

Orava

Tässä on suuri juusto. (Här är en stor ost). Orava Fia joka asu Ivarin kartanolla suuressa mennynlatvassa ilahtu ko se löysi sen. (Ekorren Fia som bodde på gården hos Ivar ien en stor talltopp blev glad då hon hittade den). Se laitto varsin juhlat. (Hon ordnade fest på en gång).

Se jakkasi ensins juuston kymmenheen ossaan. (Hon delade först osten i tio delar). Ensimmäisen osaan se vei piilhoon Ivarin talvi lakhiin ulkokuonessa. (Första delen gömde hon i Ivars vintermössa i uthuset). Toisen osaan se päätti kansa pilotta ja Ivarilla olit niin hyvät housunsääret kansa sielä ulkokuoneessa. (Den andra delen bestämde hon sig att också gömma och Ivar hade så bra byxben också i uthuset). Se ihmetteli ko Ivarilla oli niin hyvä haiju vaatheissa ja tutki ette se hääty olla parin paikka panna kaikki mitä meinas säästä. (Hon var förundrad över att Ivar hade så god lukt i sina kläder och tyckte att det måste vara det bästa stället för allt vad hon tänkte spara).

Kolmasen osaan se vei Ivarin vanthuuseen. (Tredje delen förde hon till Ivars vante). Neljäsen osaan se pisti pajjan plakkarhiin. (Fjärde delen stoppade hon i skjortfickan).

-Kunkas monta ossaa sillä oli jäljelä, se hunteerasi ja hunteerasi. (-Hur många delar hade hon kvar, funderade och funderade hon).

Viimen se pääsi päälle ette sillä oli kuus kappalheita jäljelä. (Till slut kom hon på att hon hade sex kvar). Se rukatti hopusti viemhään sen Ivarin villa sukhaan. (Hon skyndade att föra den fort till Ivars yllestrumpa).

- Kunkhaan monta nyt oli jäljelä? (Hur många fanns det kvar nu?)
- Viis, se sormitten jälkhiin räknäsi ulos. (–Fem, fick hon fram genom att räkna fingrarna.)

Viis oli liika paljon juhlaan. (Fem var för mycket för festen). Se viekäsi Ivarin housun plakkarhiin yheen osaan. (Hon förde en del till Ivars byxficka också).

-Kunkas monta palasta nyt oli jäljelä? (Hur många bitar fanns kvar nu?)

Neljä palasta ja juhlat alot. (Fyra bitar och festen började).

Sinne tuli kaks jänistä, yks kettu, joukko variksia ja neljätoista hiirtä. (Till festen kom två harar, en räv, en skara kråkor och fjorton möss).

Jänikset pölästyt ko kettu tuli ja kiitit kutusta ja katosit. Ei net muutenkhaan tykänet juuston haijusta. (Hararna blev skrämnda när räven kom och tackade för inbjudan och försvann. Dessutom tyckte dom inte heller om ostlukten).

Ketula, variksilla, oravalla ja hiirilä tuli nyt suuri juhla. (Räven, kråkorna, ekorren och råttorna fick nu en stor fest.) Orava hyppi puusta puhun ja näytti hänen konstia. (Ekorren hoppade från träd till träd och visade sina konster). Hiiret kannoit niin paljon juustoa ko kerkisit. (Råttorna bar så mycket ost som de hann med). Varikset kraakut ett kuului ympäri seurakunta. (Kråkorna kraxade så det hördes vida omkring).

Kaikki rauhenut ko Ivarin karjuva ääni kuului. (Allting tystnade då Ivars rytande röst hördes).

-Vaarasta valjenu, honkasta haljenu, seittemän miehen kirkonmaa, pe, pe peräsuoli! (Uppdagas från berget, brustit från torrfuran, sju mäns kyrkogård, pe, pe ändtarm).

Ivari oli hyvin kristytty mies eikä halunu kirotta. (Ivar var en mycket kristen man och ville inte svära). Mutta nyt se oli niin suuttunu ko se alkoi vaattheita panheen päälle. (Men nu hade han blivit så arg, när han skulle klä på sig). Vaatheet haisit inhottavasti. (Kläderna luktade avskyvärt). Ja, mihinkä se vain pani käen niin sieltä tuli suurustalinen haijuva läjä. (Och vart han än stoppade handen så kom det upp en degig illaluktande klump). Se huusi uuesti: (Han röt återigen:)

-Vaarasta valjenu, honkasta haljenu, seittemän miehen kirkonmaa, pe, pe peräsuoli! (Uppdagas från berget, brustit från torrfuran, sju mäns kyrkogård, pe, pe ändtarm).

Juhlanviettäjät pölästyt niin ette net katosit kaikki. (Festfirarna blev så skrämnda att de försvann alla). Ei mithään muuta kuulun ko Ivarin: (Inget annat hördes än Ivars:)

-Vaarasta valjenu, honkasta haljenu, seittemän miehen kirkonmaa, pe, pe peräsuoli! (Uppdagas från berget, brustit från torrfuran, sju mäns kyrkogård, pe, pe ändtarm)

Mutta Ivari vältti kuitenkin kiroamisen. (Men Ivar undvek ändå svordomar).

© Stina Rova 2006